

ραν τρυφερώτερου καὶ ὀριστικωτέρου χαρακτήρος τῶν πρὸς αὐτὴν θεραπειῶν τοῦ ἰδίου ἐξαδέλφου, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ διὰ τοῦτο εὐτυχεστέρα. Καθ' ὅσον ἡσθάνετο χαρσσομένην καθρωτέραν τὴν ἐπὶ τῆς Κλοτίλδης ἰδίαν ὑπεροχὴν, αἱ μεταμέλειαι τῆς εὐλαβείας αὐτῆς καὶ αἱ τύφεις τῆς συνειδήσεως ἀνεμίγνυον περισσότεραν πικρίαν εἰς τὸ πάθος αὐτῆς καὶ κρύφια δάκρυα εἰς τοὺς ἰδίους ἀγῶνας. Καὶ ἐδίσταζε μὲν ἐνίοτε καὶ ἐδοκίμαζε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἀπὸ τῆς ἀνθούσης ταύτης κατωφερείας ἧς τινος τὸν τελικὸν βόρβορον διώρα μετ' ἀποστροφῆς λευκίτιδος· ἀλλὰ ἐπάνοδός τις ἐπιθετικὴ, μανιώδης τις ἔφοδος τῆς Κλοτίλδης κατεκρήμνιζον πάλιν αὐτὴν εἰς τυφλὴν καὶ ἀπειγνωσμένην ἑαυτῆς λήθην.

Ὡς δὲ πάντες ἤδη ἐμάντευσαν, ἡ δούκισσα μόλις ὀλιγώτερον ἐξηλοτύπει κατὰ τῆς Σιδύλλης. Φυλλολογοῦσά ποτε εἰς τῆς μητρὸς αὐτῆς ἐν ἑκ τῶν λευκωμάτων τοῦ Ραούλ, εἶχε παρατηρήσει τρεῖς ἰχνογραφίας τὰ μέγιστα καταπληξάσας αὐτὴν καθ' ἑαυτὰς καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τὰ σχόλια δι' ὧν ὁ κόμης εἶχε πλουτίσει τὰς εἰκόνας. Ἡ πρώτη τῶν ἰχνογραφῶν τούτων παρίστη, ὑπὸ τὴν σκιάν πυκνοῦ φυλλώματος καὶ παρὰ τὴν ρίζαν βράχου ἐστρωμένου ὑπὸ κληματίδων ἀγρίων, μικρὰν κόρην σπανίας καλλονῆς, θαρρᾶλέως κατέχουσαν θέσιν βασιλίσσης καὶ εἰς τὴν χεῖρα ἔχουσιν ῥάβδον ὥς τι σκῆπτρον μαγίσσης. Ὑπὸ τὴν ἰχνογραφίαν ταύτην ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή· « Πλησίον τῶν βράχων τοῦ *** ἐν Νορμανδίᾳ, τῇ 10ῃ Αὐγούστου 184... Ἡ κυρία Σιδύλλα. » — Ἡ δ' ἐπομένη σελὶς παρίστη τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ τὸ αὐτὸ παιδίον, οὗ τινος ὅμως τὸ σῶμα καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου ἐδείκνυν ἕνα βαθμὸν ὠριμότητος περισσότερον. Κάτωθι δὲ ἦτο γεγραμμένον· « Ἡ κυρία Σιδύλλα, πέντε ἔτη ὕστερον. » — Τέλος, τρίτη ἰχνογραφία, τετελεσμένη μετ' ἰδιαιτέρας ἐπιμελείας καὶ φέρουσα τὰς ἐξῆς λέξεις ἐπιγεγραμμένας· « Ἡ κυρία Σιδύλλα εἰς ἡλικίαν δεκαοκτὼ ἐτῶν, ... ἂν δὲν ἀπατῶμαι, » παρείχε τὴν λεπτομερῶς μεμελετημένην εἰκόνα νεάνιδος, ἧς τὸ μέτωπον, τὸ βλέμμα, ἡ μορφή ὁλόκληρος θαυμασίως προαισθανθέντα ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου κατὰ τὰς διαδοχικὰς αὐτῶν ἀναπτύξεις, ἦσαν ἡ σχεδὸν ἀκριβὴς εἰκὼν τῆς Σιδύλλης. Ἡ δὲ νέα δούκισσα, κατάπληκτος, ἡσθάνθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἐρχόμενον εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς, ἀλλ' αἰφνίδιος τῆς διανοίας ἐργασία ἐκράτησεν αὐτὸ κρεμάμενον ἐπὶ τῶν χειλέων, ἐκείνη δὲ στραφεῖσα πρὸς τὸν ἐξαδέλφον

— Ποία λοιπὸν εἶναι αὐτή; εἶπεν.

— Ἀγνοῶ, ἀπήντησεν ὁ Ραούλ· μία κόρη τὴν ὁποίαν δύο μόνον λεπτὰ εἶδον ἄλλοτε, καὶ ἡ ὁποία, ἂν ζῇ, θὰ ἦναι ἀξιολάτρευτον πλάσμα. Καὶ διηγήθη εἰς τὴν ἐξαδέλφην του τὴν μετὰ τῆς Σιδύλλης συν-

άντησιν παρὰ τὸν βράχον τῆς Μαγίσσης, καὶ πάσας τὰς λεπτομερείας τοῦ βραχέως αὐτῶν διαλόγου.

— Τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ χωρίου καὶ τῆς πλησιοχώρου ἐπαύλεως μὲ διέφυγε, ἢ μᾶλλον δὲν τὸ ἔμαθον ποτὲ, διότι μόνον διεπέρασα τὴν χώραν ἐκείνην· ἀλλὰ πολλάκις μὲ ἤλθεν ὄρεξις νὰ ἐπανέλθω ἐκεῖ, ... καὶ ἔπειτα καθημερινὰ περιπλοκαὶ τοῦ βίου, ... τὸ γελοῖον, ... ὁ φόβος μήπως εὕρω ἀντὶ θησαυροῦ ἀνθρακας, μὲ ἐμπόδισαν ... Εἶναι παράδοξον ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἀναμνήσεων τῶν περιοδίων μου, αὐτὴ μ' ἔμεινε ζωηροτέρα καὶ γλυκυτέρα ... Ἡ κόρη ἐκείνη εἶχε τὴν ἀληθεῖα καὶ ἑκτακτον καὶ ὑπερφυσικόν!

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἐκτεινόμενος καὶ ἐνθουσιῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, μόνον δὲ τότε ἔπαυσεν ὅτε εἶδε τὸ μέτωπον τῆς Λευκῆς καλυπτόμενον ὑπὸ πυκνοῦ νέφους.

Πᾶς τις λοιπὸν κατανοεῖ μετὰ πόσης λεπτότητος προσφυλάξεων καὶ διπλωματίας ἡ νέα δούκισσα ἐσφίσθη ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ν' ἀπωθήσῃ τὴν Σιδύλλαν μακρὰν τῶν βλεμμάτων τοῦ ἐνθουσιῶντος αὐτῆς ἐξαδέλφου. Μόνον τότε ἔστυρεν εἰς τὸ οἶκον αὐτῆς τὸν Ραούλ ὅτε ἦτο σχεδὸν βεβαία ὅτι ἡ Σιδύλλα δὲν ἤθελεν ἔλθει, καὶ προὔτιμα νὰ βλέπῃ αὐτὸν εἰς τῆς μητρὸς αὐτῆς, τῆς κυρίας Γύτ-Φερρᾶνδου, μεθ' ἧς ἡ κυρία Βερν δὲν εἶχε σχέσεις. — Ἡ δὲ Κλοτίλδη πάλιν, καὶ τοὶ ἀγνοοῦσα τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον κατὰ τύχην ἀνεκάλυψεν ἡ φίλη αὐτῆς Λευκὴ, μετ' ἴσης ὁμῶς φροντίδος ἐπαμελείτο νὰ προλάβῃ συνάντησιν τῆς ὁποίας τοὺς κινδύνους ἤρχον νὰ καταδείξωσιν αὐτῇ αἱ χάριτες καὶ τὸ γόητρον τῆς Σιδύλλης. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ραούλ, ἐκτὸς τοῦ ζωγραφικοῦ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τοῦ συλλόγου, μόνον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δούκισσης τῆς Σώθης καὶ εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς νέας βαρωνίδος ἐφαίνετο, πιθανὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία Σιδύλλα καὶ ὁ ζωγράφος αὐτῆς ἐπέπρωτο μηδέποτε ν' ἀπαντηθῶσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅτε περιστάσις ἐντελῶς ἀπρόοπτος ἦλθε καὶ διέρρηξε τὴν χωρίζουσαν αὐτοὺς μαγείαν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 15, 1864.

Τὴν δεκαπενθημερίαν ταύτην δύο σπουδαῖαι πράξεις ἐγένοντο· — Πρώτη ἡ περὶ τύπου συζήτησις ἐν τῇ Συνελεύσει, καθ' ἣν πρῶτον μὲν ἐγένετο τὸ περὶ τύπου ἔρθρον τοῦ Συντάγματος δεκτὸν ὥς εἶχεν ἐν τῷ σχεδίῳ, ἔπειτα δὲ κατὰ τὴν ἐπομένην συνεδρία-

σιν προστετέθη ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας ἡ κατωτέρω (ἴδε ἄρθρ. 14) φαινομένη τροπολογία. — Δευτέρα σπουδαία πράξις τῆς Συνελεύσεως εἶναι ἡ κατάργησις τῆς Γερουσίας, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος ὑπὸ παντὸς τοῦ τύπου ζητούμενη καὶ οὐ μικρὸν εὐχαριστήσασα τῇ κοινῇ γνώμῃ. Κατὰ τῆς καταργήσεως τῆς Γερουσίας ἐψήφισαν 62, ὑπὲρ αὐτῆς δὲ 211 ἀνήκοντες εἰς πάσας τὰς φατρίες. — Ἡ κατάργησις τῆς Γερουσίας φέρει καὶ ἕτερον μέγα καλόν· 40 ἄρθρα τοῦ σχεδίου τοῦ Συντάγματος πίπτουσιν εἰς ἀχρησίαν καὶ ἀντὶ 114 θέλουσι ψηφισθῆ μόνον 104, τοῦτο δὲ συντέμνει τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως τοῦ Συντάγματος. — Καὶ ἄλλο δὲ τέλος καλὸν παρέσχεν ἡ πρώτη τοῦ Σεπτεμβρίου δεκαπενθημερία, ὅτι ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 9 Σεπτεμβρίου ἡ Συνέλευσις ἐψήφισε 17 ὅλα ἄρθρα, ἂν δὲ μὴ συνέβαινεν ὁ θάνατος ἑνὸς τῶν πληρεξουσίων, οἱ ἐν τῇ Συνελεύσει, ἐνθουσιασθέντες ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας, ἤθελον ψηφίσαι καὶ ἄλλα πολλὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Ἰδοὺ τὰ ψηφισθέντα ἄρθρα τοῦ Συντάγματος, διὰ κυριωτέρων στοιχείων περιέχοντα τὰς γενομένας εἰς αὐτὰ τροπολογίας.

Ἄρθρ. 14. Πᾶς τις δύναται νὰ δημοσιεύῃ προφορικῶς τε, ἐγγράφως καὶ διὰ τοῦ τύπου τοὺς στοχασμούς του, τηρῶν τοὺς νόμους τοῦ Κράτους· ὁ τύπος εἶναι ἐλεύθερος· ἡ λογοκρισία ὡς καὶ πᾶν ἄλλο προληπτικὸν μέτρον ἀπαγορεύεται· ἀπαγορεύεται ὡσαύτως ἡ κατάσχες ἐφημερίδων καὶ ἄλλων ἐντύπων διατριβῶν εἴτε πρὸ τῆς δημοσιεύσεως εἴτε μετ' αὐτήν. Ἐπιτρέπεται δὲ κατ' ἐξαίρεσιν κατάσχες ἐνεκα προσβολῆς εἴτε κατὰ τῆς θρησκείας, εἴτε κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως· ἀλλ' ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ἐντὸς εικοσιτεσσάρων ὡρῶν ἀφείλει ὁ μὲν εἰσαγγελεὺς τὰ ὑποβάλη τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, τοῦτο δὲ ῥ' ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἄρσεως ἢ μὴ τῆς κατασχέσεως· ἀλλ' ὡς ἡ κατάσχες αἴρεται αὐτοδικαίως· ἀνακοιτῇ κατὰ τοῦ βουλευματος ἐπιτρέπεται εἰς μόνον τὸν δημοσιεύοντα κατασχέειν ἄρθρον οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα. Εἰς μόνους τοὺς πολίτας Ἕλληνας ἐπιτρέπεται ἡ ἐκδόσις ἐφημερίδων.

Ἄρθρ. 15. Οὐδεὶς ὄρκος ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου ὀρίζοντος καὶ τὸν τύπον αὐτοῦ.

Ἄρθρ. 16. Ἡ ἀνωτέρα ἐκπαίδευσις ἐνεργεῖται δαπάνῃ τοῦ κράτους· εἰς δὲ τὴν δημοτικὴν συντρέχει καὶ τὸ κράτος κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀνάγκης τῶν δήμων· ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συσταίνῃ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα, συμμορφούμενος μὲ τοὺς νόμους τοῦ κράτους.

Ἄρθρ. 17. Οὐδεὶς στερεῖται τῆς ἰδιοκτησίας του εἰμὴ διὰ δημοσίαν ἀνάγκην, προσηκάντως ἀποδε-

δειγμένην, ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσει, πάντοτε δὲ προηγουμένης ἀποζημιώσεως.

Ἄρθρ. 18. Αἱ βάσανοι καὶ ἡ γενικὴ δήμευσις ἀπαγορεύονται. Ὁ πολιτικὸς θάνατος καταργεῖται. Ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων ἐκτὸς τῶν συνθέτων καταργεῖται.

Ἄρθρ. 19. Οὐδεμία προηγουμένη ἄδεια τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἀπαιτεῖται πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς δίκην τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων διὰ τὰς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀξιοποίνους πράξεις αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν περὶ ὑπουργῶν εἰδικῶς διατεταγμένων.

Ἄρθρ. 20. Τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπαράβιαστον.

Περὶ συντάξεως τῆς Πολιτείας.

Ἄρθρ. 21. Ἄπασαι αἱ ἐξουσίαι πηγάζουσιν ἐκ τοῦ ἔθνους, ἐνεργοῦνται δὲ κατ' ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ σύνταγμα.

Ἄρθρ. 22. Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βουλῆς.

Ἄρθρ. 23. Τὸ δικαίωμα τῆς προτάσεως τῶν νόμων ἀνήκει εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις ἐνεργεῖ αὐτὴν διὰ τῶν ὑπουργῶν.

Ἄρθρ. 24. Οὐδεμία πρότασις, ἀφορῶσα αὐξησιν τῶν ἐξόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ μισθοδοσίαν ἢ σύνταξιν ἢ ἐν γένει δι' ὄφελος προσώπου, πηγάζει ἐκ τῆς βουλῆς.

Ἄρθρ. 25. Ἐὰν πρότασις νόμου ἀπορρίψῃ ὑπὸ μιᾶς τῶν δύο νομοθετικῶν ἐξουσιῶν, δὲν εἰσάγεται ἐκ νέου εἰς τὴν αὐτὴν βουλευτικὴν σύνοδον.

Ἄρθρ. 26. Ἡ αὐθεντικὴ ἐρμηνεία τῶν νόμων ἀνήκει εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν.

Ἄρθρ. 27. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα, ἐνεργεῖται δὲ διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ διοριζομένων ὑπευθύνων ὑπουργῶν.

Ἄρθρ. 28. Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἐνεργεῖται διὰ τῶν δικαστηρίων, αἱ δὲ δικαστικαὶ ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται ἐν ἐνόματι τοῦ βασιλέως.

Περὶ τοῦ βασιλέως.

Ἄρθρ. 29. Τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως εἶναι ἀνεύθυνον καὶ ἀπαράβιαστον, οἱ δὲ ὑπουργοὶ αὐτοῦ εἶναι ὑπεύθυνοι.

Ἄρθρ. 30. Οὐδεμία πράξις τοῦ βασιλέως ἰσχύει, οὐδ' ἐκτελεῖται, ἂν δὲν ᾖναι προσυπογεγραμμένη παρὰ τοῦ ἀρμαδίου ὑπουργοῦ, ὅστις διὰ μόνης τῆς υπογραφῆς του καθίσταται ὑπεύθυνος· ἐν περιπτώσει δὲ ἀλλαγῆς ὁλοκλήρου τοῦ ὑπουργείου, ἂν οὐδεὶς τῶν παυσάντων ὑπουργῶν συγκραταθῇ εἰς τὸ νὰ προσυπογράψῃ τὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ παλαίου καὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ νέου ὑπουργείου διάταγμα, ὑπογράφονται ταῦτα παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ νέου ὑπουργείου, ἀφοῦ οὗτος, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, δώσῃ τὸν ὄρκον.

Ἄρθρ. 31. Ὁ Βασιλεὺς διορίζει καὶ παύει τοὺς ὑπουργοὺς αὐτοῦ.

Ἄρθρ. 32. Ὁ βασιλεὺς εἶναι ὁ ἀνώτατος ἄρχων τοῦ κράτους, ἄρχει τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεων, κηρύττει πόλεμον, συνομολογεῖ συνθήκας εἰρήνης, συμπαχίας καὶ ἐμπορίας, ἀνακοινώνει δὲ αὐτὰς εἰς τὴν βουλὴν μετὰ τῶν ἀναγκαιῶν διασαφήσεων, ἅμα τὸ συμφέρον καὶ ἡ ἀσφάλεια τοῦ κράτους τὸ ἐπιτρέψωσιν· αἱ περὶ ἐμπορίας ὅμως συνθήκαι καὶ ὅσαι ἄλλαι περιέχουσι παραχωρήσεις, περὶ τῶν ὁποίων κατ' ἄλλας διατάξεις τοῦ παρόντος συντάγματος δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ τι ἄνευ νόμου, ἢ ἐπιβαρύνουσιν ἀτομικῶς τοὺς Ἕλληνας, δὲν ἔχουσιν ἰσχὺν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς βουλῆς.

Ἄρθρ. 33. Οὐδεμίᾳ παραχώρησις ἢ ἀνταλλαγῇ χώρας δύναται νὰ γείνη ἄνευ νόμου, οὐδέποτε τὰ μυστικὰ ἄρθρα συνθήκης τινὸς δύνανται νὰ ἀνατρέψωσι τὰ φανερά.

Ἄρθρ. 34. Ὁ βασιλεὺς ἀπονέμει κατὰ νόμον τοὺς στρατιωτικοὺς καὶ ναυτικοὺς βαθμοὺς, διορίζει καὶ παύει ὡσαύτως τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ νόμου ὁρισμένων ἐξαιρέσεων, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ διορίσῃ ὑπάλληλον εἰς μὴ νενομοθετημένην θέσιν.

Ἄρθρ. 35. Ὁ βασιλεὺς ἐκδίδει τὰ ἀναγκαῖα διατάγματα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων· οὐδέποτε δὲ δύναται ν' ἀναστείλῃ τὴν ἐνέργειαν, οὐδὲ νὰ ἐξαιρέσῃ τινὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου.

Ἄρθρ. 36. Ὁ βασιλεὺς κυρώνει καὶ δημοσιεύει τοὺς νόμους· νομοσχέδιον, ἐπιψηφισθὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ μὴ κυρωθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς συνόδου λογίζεται μὴ κυρωθὲν.

Ἄρθρ. 37. Ὁ βασιλεὺς συγκαλεῖ τακτικῶς ἅπαξ τοῦ ἔτους τὴν βουλὴν, ἐκτάκτως δὲ, ὅσάκις κρίνῃ εὐλογον· κηρύττει αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου τὴν ἐναρξιν καὶ λήξιν ἐκάστης βουλευτικῆς συνόδου, καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαλύῃ τὴν βουλὴν· ἀλλὰ τὸ περὶ διαλύσεως διάταγμα, προσυπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου, πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ συγχρόνως καὶ τὴν συγκάλεσιν, τῶν μὲν ἐκλογέων ἐντὸς δύο, τῆς δὲ βουλῆς ἐντὸς τριῶν μηνῶν.

Ἄρθρ. 38. Ὁ βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐναρξιν ἢ νὰ διακόπῃ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς βουλευτικῆς συνόδου. Ἡ ἀναβολὴ ἢ ἡ διακοπὴ δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας, οὐδὲ νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἐντὸς τῆς αὐτῆς βουλευτικῆς συνόδου ἄνευ τῆς συναινέσεως τῆς βουλῆς.

Ὁ πρὸ τινος ἀγγεληθεὶς ὅτι κατέβαινεν εἰς Ἑλλάδα ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ τῆς Γαλλίας πλοίου Κασίκου πρίγκηψ Μυράτος, ἐφθασε μετὰ τῆς γυναικὸς, τῆς

θυγατρὸς καὶ ἐνὸς υἱοῦ αὐτοῦ τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ καὶ διατρίψας ἐνταῦθα μέχρι τῆς Δευτέρας, ἐπεσκέψατο τὰ περίχωρα, τιμηθεὶς προστηκόντως ὑπὸ τε τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ ἐν Πειραιεὶ γάλλου ναυάρχου Κυρίου d' Aboville.

Ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις ἀνεγνώρισε τέλος τὸν βασιλέα Γεώργιον. Ταύτην μιμεῖται καὶ ἡ πρωσικὴ. — Ἡ δὲ μεξικανικὴ διώρισε πρέσβυν ἐν Ἑλλάδι καὶ Τουρκίᾳ.

Ὁ νέος λήσταρχος Τάσος Λύκος, ἀνεψιὸς τοῦ Κορινθίου ληστάρχου Λύκου, καὶ τις ἄλλος ληστὴς συνελήφθησαν ἐν τινὶ ἐν Ἀμαρουσίῳ οἰκίᾳ λησταποδόχων φυλακισθέντων καὶ τούτων. Ἐκ τῆς ἀνακρίσεως δ' ἀπεδείχθη ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ ληστεύσαντες τὴν ἐν Πατησίοις οἰκίαν τοῦ Κ. Κ. Λεβίδου, εἰς ἐν ἀπεδόθησαν τὰ ἀνευρεθέντα ἐκ τῶν πραγμάτων. Λησταποδόχοι ἦσαν οἱ γονεῖς τῆς μνηστῆς τοῦ νέου Λύκου, ἥτις ἀγνοεῖται ποῦ ἐκρύβη.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΟΙΗΤΗΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ. Ἀνταποκριτὴς τις τῶν Καιρῶν γράφει ὅτι ἐπισκεφθεὶς πρὸ τινων ἡμερῶν μίαν τῶν φυλακῶν τῆς Ἀγγλίας, εὔρε πλάκα ἀνήκουσαν εἰς τινὰ δεσμώτην ὑπομένοντα νῦν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ δευτέραν καταδίκην εἰς ποινικὴν δουλείαν, μὴ λογιζομένων πολλῶν ἄλλων καταδικῶν προγενεστέρων καὶ ἐλαφροτέρων.

Παρατηρήσας διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς πλακῆς ὅτι ὁ δεσμώτης ἐκεῖνος ἔτερπε τὴν σχολὴν τῆς μακρᾶς αὐτοῦ καθεύξεως γράφων τὰς ἰδίαις σκέψεις εἰς σχῆμα ποιητικόν, ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος μεταβιβάζει αὐτῇ ἐν τῶν ποιημάτων ἐκείνων, ὀρθότατον ἄλλως τε, οὐ τινος ἰδοῦ ἢ μετὰφρασις·

• Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος νὰ ἐξέλθω, — εἶμαι φυλακισμένος καὶ κλειδωμένος, — ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ ἐπαίνω τὰς φροντίδας τὰς ὁποίας τὸ δημόσιον λαμβάνει ὑπὲρ ἐμοῦ. — Δὲν ἀξιῶ περισσότερον κανεὼς ἄλλου, — μάλιστα δὲ πολὺ ὀλιγώτερον — καὶ ἔμωσ λαμβάνω τὴν τροφὴν μου, ἐν ᾗ ἄλλοι ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης ἢ τρέχουσιν ἐπαιτυνότες ἀπὸ θύρας εἰς θύραν. — Βλέπω εἰς τὸν ὁρόμον — τὸν πτωχὸν τίμιον ἄνθρωπον ἡμίγυμνον — ἐγὼ εἶμ' ἐνδεδωμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν — καὶ ἐσκεπασμένος κατὰ τοῦ ψυχους. — Ὑπάρχουσι χιλιάδες ἀνθρώπων μὴ δυναμένων νὰ εἰπωσι — ποῦ θέλουσι κλίνει τὴν κεφαλὴν ἀπόψε· — ἐγὼ δὲ ἔχω δωμάτιον θερμὸν καὶ εὐάερον. — Λούομαι, ἔχω καλὰ βιβλία καὶ καλὴν κλίνην. — Ἄλλοι δὲ τρώγουσι τὸν ἄρτον τοῦ Work house, — καὶ τοῖς περικόπτουσι τὴν ἰσχνὴν τὴν τροφὴν. — Ἐμέ, μὲ δίδουν τρία γεύματα καθ' ἡμέραν. —